

DEMETRIOS KONSTANTINOU VYZANTIOS

Ο ΣΙΝ'ΑΝΗΣ: ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ
Π'ΕΝΤΕ ΠΡ'ΑΞΕΙΣ

Demetrios Vyzantios

**Ο Σινάνης: Κωμωδία
εις πέντε πράξεις**

«Public Domain»

Vyzantios D.

Ο Σινάνης: Κωμωδία εις πέντε πράξεις / D. Vyzantios — «Public Domain»,

Содержание

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΑΣ	5
ΤΑΠΡΟΣΩΠΟΤΟΥΔΡΑΜΑΤΟΣ	6
ΠΡΑΞΙΣ Α'	7
ΣΚΗΝΗ Α'	7
ΣΚΗΝΗ Β'	8
ΣΚΗΝΗ Γ'	9
ΣΚΗΝΗ Δ'	10
ΣΚΗΝΗ Ε'	11
ΣΚΗΝΗ ς'	12
ΣΚΗΝΗ ζ'	13
ΣΚΗΝΗ Η'	14
ΣΚΗΝΗ Θ'	15
ΣΚΗΝΗ Ι'	16
ΣΚΗΝΗ ΙΑ'	18
ΣΚΗΝΗ ΙΒ'	19
ΣΚΗΝΗ ΙΓ'	21
ΠΡΑΞΙΣ Β'	22
ΣΚΗΝΗ Α'	22
ΣΚΗΝΗ Β'	23
ΣΚΗΝΗ Γ'	25
ΣΚΗΝΗ Δ'	26
ΣΚΗΝΗ Ε'	28
ΣΚΗΝΗ ΣΤ'	29
ΣΚΗΝΗ Ζ'	30
ΣΚΗΝΗ Η'	31
Κонец ознакомительного фрагмента.	32

D. K. Vyzantios

Ο Σινάνης: Κωμωδία εις πέντε πράξεις

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΝΤΑΣ

ΚΑΘ' ην έδωκα υπόσχεσιν εις το προοίμιον της εκδοθείσης Κωμωδίας μου, η Βαβυλωνία, εξέδωκα ήδη την παρούσαν Κωμωδίαν, ο Σινάνης, ήτις, ελπίζω, ότι θέλει φανή ευάρεστος.

Δεν επροοιμίασα εις αυτήν ουδέν τι, καθότι η υπόθεσις εξ αυτού του ιδίου δράματος διαδηλούται.

Παρακαλώ τους αναγινώσκοντας να μοι παρέξωσι συγγνώμην δια τας ελλείψεις της, υπισχνούμενος να τους ευχαριστήσω έτι μάλλον με άλλας ακολούθως εκδοθησομένας αστειοτέρας Κωμωδίας.

Ο Συγγραφεύς

Δ. Κ. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ.

ΤΑΠΡΟΣΩΠΑΤΟΥΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΣΙΝΑΝΗΣ, γέρων πλούσιος και φιλάργυρος.
ΜΟΥΖΑΝΑΣ, υπηρέτης του Σινάνη.
ΡΟΔΑΝΗΣ, εμπορομεσίτης
ΚΑΛΑΜΠΑΚΟΣ, τραπεζίτης.
ΦΟΝΤΑΝΕΛΛΗΣ, ιατρός.
ΑΝΘΗ, νέα άσωτος, και σύζυγος του Σινάνη.
ΧΑΪΔΩ, υπηρέτρια της Ανθής.
ΒΙΤΩΡΙΑ, αδελφή της Ανθής.
ΓΙΟΡΔΑΝΗΣ, αδελφός της Ανθής.
ΜΠΑΛΑΣΗΣ, θείος της Ανθής.
ΝΑΡΚΙΣΣΙΔΗΣ, εραστής της Βιτώριας.
Φαρμακοπώλης, μπαρπέρης, και τέκτων (έξωθεν)

Φίλοι της Ανθής έξωθεν.

ΕΛΕΝΗ.
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ.
ΜΑΡΩ.
ΧΡΥΣΗ.
ΑΡΓΥΡΩ.
ΤΖΑΤΖΑ ΚΑΣΣΟΥ.

Φίλοι της Ανθής έξωθεν.

ΜΑΧΙΔΗΣ.
ΑΝΤΙΟΧΙΔΗΣ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ. ΧΑΙΡΕΙΑΔΗΣ. ΠΑΤΖΙΔΗΣ.

Η σκηνή εν Σοπολίοις των Αθηνών.

ΠΡΑΞΙΣ Α'

ΣΚΗΝΗ Α'

(Ο Σινάνης λογαριάζει την κατάστασίν του).

Ο Σινάνης μόνος.

Σιν. Τόσα χρόνια πολεμώ απάνου κάτου για να καζαντήσω πέντε παράδες· ό,τι μόρεσα έκαμα, άμμα λογαριασμό ακόμα δεν είδα πόσο βιος έχω· τώρα πγια αλισβερίσι κόπηκε, κανένas ντεν έρχεται να πάρη δανεικά, και να γυρέψη κιόλας ποιος τ δίνει, γιατί δίνει με χέργια του και πέρνει με ποδάργια του ... απ' έκει πρέπει να τρέξη στα δικαστήρια, να γυρεύη συνηγόρους μνηγόρους, και για να πάρη δέκα, πρέπει να ξεοδιάση εκατό.....όχι, όχι.. πγια δε δανείζω· θα κυττάξω λογαριασμό μου, να δγιω πού περπατώ· (λογαριάζει.)

Βενέτικα 400,000

Μαντζάρικα 150,000

Ντοπλόνια 20,000

Τάλλαρα60,000

Λουίτζια, Μουίτζια. Σοφορίνια Μοφορίνια, Ρουπιέδες Μαχμουτιέδες τάλαρα, φηλάν φαλάν, ουφάκ τεφέκια, έμεν έν μιλιούνι βενέτικα κοντεύει ... έχ' ο Τεός ... ακόμη τα καζαντήσουμε.... άμμα κάτα άτρωπο δε δανείζω πγια, να σκάση.....

ΣΚΗΝΗ Β'

(Ο Μουζάνας ακούων όλα αυτά έξωθεν, κτυπά την θύραν με βίαν)

Μουζάνας και ο Σινάνης.

Μουζ. (κτυπών την θύραν) αφέντη, αφέντη!!

Σιν. Κάρναξι κιοπόγλου.....

Μουζ. Αφέντη αφέντη, άνοιξαι

Σιν. Έι μπρε, τι τέλεις; (ανοίγει.)

Μουζ. Δεν τρώτε σήμερα τίποτες;

Σιν. Εγώ τρεις μέραις τώρα νηστεύω· δε ξέρεις εσύ;

Μουζ. Το ξεύρω αφέντη· μα γιατί νηστεύτε;

Σιν. Μισέ Ροδάνη τα κάμη εμένα σήμερα ζιαφέτι ... ντεν ήρτε ακόμα; έχει εκατό λογιού φαγιά, εγώ μαξούς νηστεύω τρεις μέραις για να φάγω, που να μην πεινάσω δεκατρείς.

Μουζ. (Καθ' εαυτόν) κακός περιδρομος να σε κόψη μπρε διαβόλου φιλάργυρε μα αφέντη εγώ πεινώ, τρεις ημέραις δεν έφαγα κι εγώ,

Σιν. Αμέ ξερά ψωμιά ήτανε ζεμπίλι μέσα, τι γενήκανε για;

Μουζ. Τ' άφαγα.

Σιν. Ούλα; καλά που δεν έσκασες

Μουζ. Εκείνα δυο κομματάκια ήτανε μουλχιασμένα πεινώ αφέντη, πεινώ

Σιν. Ένα σουρί ψωμιά έφαγες, κ' ακόμα πεινάς; να δυο παράδες να πάρης ενού παρά ψωμί, κ' ενού παρά τυρί να φας.

Μουζ. Αφέντη δε με φτάνει....

Σιν. Έι, τέλεις να φας κ' εμένα; άιδε πήγαινε

Μουζ. Η πόρτα χτυπάει

Σιν. Ανοιξε να δγιούμε ποιος είναι

Μουζ. Ο μισέ Ροδάνης

Σιν. Φέρε μπινίσι μου γλίγορα.....

ΣΚΗΝΗ Γ'

Ο Ροδάνης, ο Σινάνης, και ο Μουζάνας.

Ροδ. Δούλος σας αφέντη

Σιν. Δούλος σας, μισέ Ροδάνη ...

Ροδ. Ξέρετεν ίντ' άρτα να σας πω;

Σιν. Όγιεσκαί....

Ροδ. Θυμούστεν π' ούπαμεν την προχθές να φάμεν σήμερις αντάμα;

Σιν. Έι!!

Ροδ. Κι έν ηξέρετεν

Σιν. Τι;

Ροδ. Σήμερις το πουρνό η σκλάβα σας ανημπόρευεν, κι απόμεινεν το τραπέζι... κ' ίντα φαγιά σας είχα να σας χαρώ ... ίντα πράματα, που στη ζήσι σας έν τα φάγετεν.

Σιν. Έι ύστερα; τώρα άρρωστη είναι νοικοκαιρά σου;

Ροδ. Άρρωστη, κι άρρωστη ...

Σιν. Ντε φώναζες ένα γιατρό; άδαμ.....

Ροδ. Κι έν ήφερα τρεις, κ' έν ήκαμαν τίποτις;

Σιν. Δικό μας γιατρό να στείλουμε .. μουσιού Φουντανέλα, μάνη μάνη να γιατρέψη ...

Ροδ. Έν είν πράμα έν ηξέρει τίποτις και τούτη έν είν' αρρώστια από εκείναις που ξέρετεν ...

Σιν. Και τώρα ντε τα φάμε σήμερα;

Ροδ. Όσκαί ... άλλη καμμία μέρα να δγιούμεν.

Σιν. Κρίμας και γώ κάτουμαι νηστικό τρεις μέραις, και καρτερώ ζιαφέτι τώρα αρτίκ τ' όπατα που τ' όπατα ... έί .. τίποτες φαγιά μισοψημένα μισοφκιασμένα ντεν είναι να φκιάσουμε εδώ;

Ροδ. Όσκαί να σας χαρώ .. σαν ανημπόρευεν πλια η σκλάβα σας, πομείνανε όλα έρημα....

Σιν. Ας κουρεύεται πγια, τι τα κάμουμε τώρα για;

Ροδ. Ας πομείνη γι άλλη μέρα ... δούλος σας (αναχωρεί)

ΣΚΗΝΗ Δ'

Ο Σινάνης και ο Μουζάνας.

Σιν. (καθ' εαυτόν) Μισέ Ροδάνη έφκιασε παιχνίδι τρεις μέραις άφηκε νηστικό πέτανα πγια απέ την πείνα τρίω μερώ φαγί μια κοπανιά τα φάγω τώρα χάιδε πγια, γένηκε που γένηκε(προς τον Μουζάναν) Μουζάνα!

Μουζ. Τι ορίζετε;

Σιν. Τρέχα να πάρης γλήγορα δυω παραδιώ πατζά και δυων παραδώ ντζιγιέρι τηγανητό, γιατί πέτανα απέ την πείνα ... τρέχα ...

Μουζ. Δόμτε παράδες

Σιν. Αίδε τώρα βερεσιέ πάρε, δεν έχω χαλασμένα ακόμη, εδώ είσαι;

Μουζ. Δε με δίνουν, αφέντη (καθ' εαυτόν) του διαβόλου ο φιλάργυρος· ποτέ δεν τον είδα να χαλάση γερά.. προσμένει να τον φέρουν ψιλούς παράδες από τα διάφορα να ξοδεύση ... να, να πάρ' ο διάβολος τη φιλαργυρία σου!!!.... (αναχωρεί.)

ΣΚΗΝΗ Ε'

Ο Σινάνης μόνος.

Σιν. Τι καλό είναι να τρώη κανείς χάρισμα!! .. άμα τώρα γένηκε αρτίκ ... όχι άλλο ... (περιπατών πλησιάζει εις ένα παλαιόν καθρέπτην) όλαν !!! μουστάκια μου γένεια μου παμπάκι κοπήκανε πότε ασπρίσανε για; εγώ ταρούσα νιός είμαι ακόμα ... μπρε μπρε, μπρε ούλα άσπρα είναι, αδάμ .. μια τρίχα μπιλέμ μαύρη δεν έχω ... ύστερα; (πόρτα χτυπάει ... Μουζάνα είναι .. πατζά έφερε ...)

ΣΚΗΝΗ 5'

Ο Σινάνης ο Καλαμπάκος, και ο Μουζάνας.

Καλ. Αφέντη σας προσκυνώ.

Σιν. Βάι κύριο Καλαμπάκο ... Άδαμ, τι γένηκες; πολύν καιρό έχω να σε δω ..

Καλ. Είχαμαν παραδέρματα αυταίς της μέραις, τρέχαμαν απάν κάτ' και χαλεύγαμαν τζουρούτκα, κ' ήρτα να δω μπα και ν' άχαταν καμπόσα να μας δόσεται

Σιν. Τι τα πη τζουρούκικα; σάπια πράματα;

Καλ. Όγιεσκαί ... γρόσια κάλπικα, φλουργιά ξίκκικα, σαν τέτοια ...

Σιν. Εγώ ούλα σωστά φλουργιά έχω, κάλπικο ντεν έχω ... ούλα γερά είναι ...

Καλ. Γερά δε θέλω ... αλήθεια, αφέντη ... θα σας ρωτήσω χωρίς να σας κακοφανή;

Σιν. Ορίστε ...

Καλ. Κάτ' στον καθρέφτ' εκυττάζαταν ... τι τρέχει;

Σιν. Κύτταξα τρίχες μου βαμπάκι κοπήκανε μια κοπανιά, και με φάνηκε παράξενο που γέρασα άξαιφνα ...

Καλ. Και πόσω χρονών είστε;

Σιν. Τριάντα πέντε, εχ, εχ, τριανταέξη ...

Καλ. (χωρίς τα καλοκαίρια) Τι λέτε; εγώ σας θυμούμαι π' ουρχέστανε στον παραφέντη μ', και είχαταν άσπραις τρίχες, κι' εγώ είμνα πδι ...

Σιν. Γιαγνίσι έχεις

Καλ. ας είναι δα ... θα σας ρωτήσω ακόμα ένα...

Σιν. Ρώταμε, (καθ' εαυτόν) πείτανα απ' την πείνα ...

Μουζάνα δε φάνηκε· στα μάτια έκαμα σαν άλογο..

Καλ. Δεν παντρευτήκαταν ακόμα;

Σιν. Όχι ...

Καλ. Αμ γιατί;

Σιν. Έτζι ... (καθ' εαυτόν) πείνασα, κιαυτός παντρειά με λέγει ..

Καλ. Και δε θα παντρευτήτε;

Σιν. Αν εύρω νοικοκαιρά ...

Καλ. Και χάθηκ' ο κόσμος;

Σιν. Δε χάθηκε, άμμα εκείνο που τέλω γω, ντε βρίσκω..

Καλ. και πως την θέλεταν;

Σιν. Όμορφη σαν το μάλαμα, ζαρίφισσα, αρχόντισσα, νοικοκαιρά, έναν παρά δέκα να κάμη ..

Καλ. Και δε σας εφέρανε ως τώρα καμμιά τέτοια;

Σιν. Ου!! πολλαίς!!! εγώ ντεν ετέλησα ... (καθ' εαυτόν) έτζι ιψέματα το λέω ...

Καλ. Εγώ να σας βρω καμμία καλή, την πέρνεταν;

Σιν. (βλέπει τον Μουζάναν ερχόμενον) Ιστέκα να φάω πρώτα, γιατί πεινώ σα σκυλί.

Μουζ. Αφέντη πατζά δεν ήύρα, και σας πήρα σκιεμπέ ..

Σιν. Καλό είναι ... φέρε τώρα φέρε

Καλ. Την ομιλίαν μας

Σιν. Ιστέκα να φάω πρώτα, κ' ύστερα ...

Καλ. Τώρα πηγένω κ' έρχομαι μάτα ... δούλος σας ...

(αναχωρεί ...)

Σιν. Στο καλό ... αύριο καρτερώ ...

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Ο Σινάνης μόνος ε σ θ ί ω ν .

Σιν. Μπρε τούτος καλά λέει να πανδρευτώ ... αμέ που τ' αύρη γυναίκα σαν εκείνη που τέλω γω; τούτος κόσμο γυρίζει ούλη μέρα, έλμπετ' κάτι τ' αύρη ... αν εύρη καμμιά καλή, αρτίκ παντρεύουμαι, κι ό,τι γέν' ας γένη ... ένα κακό μοναχά, π' ούναι τρίχες μου άσπραις κατάσπραις άτζαμπα να μπογιαδίσω δεν γένηται; ... μπογια ποιος να φκιάση για; ... χαχ .. ήρτε στο νου μου ... γιατρό δικό μου σινιόρ Φουτανέλλα, τζαρές ντεν είναι, τα ξέρει μπέλκιμ, να φωνάξω ... (προς τον Μουζάναν) Μουζάνα!

Μουζ. Ορίστε;

Σιν. Πήγνε να φωνάξης γιατρό δικό μας ν' άρτη τώρα έμεν γλίγωρα·

Μουζ. Και τι έχετε! σε καλό· είστε άρρωστος;

Σιν. Έμεν φέρτονα εσύ, κι ό,τι τέλεις πέστονα άιδη τώρα τρέχα ...

Μουζ. Ευθύς τώρα ... (αναχωρεί.) καθ' εαυτόν τι διάβολο έπαθε τούτος; αυτός είναι σαν γουρούνι· τον ιατρόν τι τον θέλει; φαίνεται κανένας κολυκόπονος τον έπιασε από την νηστείαν, άφευκτα άφευκτα · τούτο είναι ...

ΣΚΗΝΗ Η'

(Ο Μουζάνας εξερχόμενος απαντά τον Φοντανέλλην.)

Μουζάνας και ο Φοντανέλλης.

Μουζ. Εξοχώτατε, σας προσκυνώ ...

Φον. ω φίλο δικό μου Μουζάνα, και πώς; και πώς; έκω πολύ καιρό κε ντεν είδα εσένα!!

– τι κάνει; καλά;

Μουζ. Καλά είμαι, μόνον ο αφέντης μου δεν μπορεί, και σας ζητεί να κοπιάσετε να τον ιδήτε.

Φον. Και ποιο είναι αφέντη δικό σου τώρα;

Μουζ. Ο Χωτζά Σινάνης ο σαράφης...

Φον. Ου, εκείνο το αβάρο ντιάβολο ακόμα κε είναι αφέντη ντικό σου; για κείνο και ντεν έχει εσένα φίλο δικό μου, νιάνκα ένα καμίζα, νιάνκα ένα πανταλόνε ... κε τι έκει αφέντη δικό σου;

Μουζ. Δε ξέρω ... έτρωγε, και στο φαγί επάνω μ' εφώναξε με βίαν, και με είπε να σας πάρω να πάμε ...

Φον. α ... κατάλαβα, κόλπο και έπεσε αφέντη δικό σου..

Μουζ. Μακάρι, δεν ξέρω εξοχώτατε, γιατί είχε να φάγη τρεις μέραις.

Φον. Τρία μέραις κε δεν έφαγε; δούνκε είναι άρρωστο καλά

Μουζ. Όχι ... δεν έφαγε τρεις ημέραις διότι τον είχαν καλεσμένον να τον κάμουν το γεύμα και δεν έφαγε.

Φον. Α τώρα κατάλαβα ... έφαγε πολύ, κε ντεν ευγήκε δι κόρπο τρία μέραις; ε δούνκε είναι κακά ... ε και να φωνάξης ένα σπετζιάλε να το πέρνη ένα σερβιτζιάλε, κι ένα μπαρμπιέρο να το πέρνη είκοσι αβδέλλα και το λαντζέτα .. κε πρέπει να πάρουμε μαζί, φίλο δικό μου, κε αφέντη δικό σου δεν παγαίνει καλά.

Μουζ. Ορισμός σας· εγώ πηγαίνω να ετοιμάσω αυτά, κ' η εξοχότης σας κοπιάστε στο σπίτη. (αναχωρεί)

ΣΚΗΝΗ Θ'

(Ο ιατρός εισέρχεται εις επίσκεψιν)
Φοντανέλλης και ο Σινάνης

Φον. Αδίο αφέντη δικό μου, κωτζά Σινάνη, τι κάνει; καλά;

Σιν. Βάι, βάι, σινιόρ Φουντανέλλα, εξοχώτατε, καλώς ορίσετε, καλώς ορίσετε.

Φον. (καθ' εαυτόν) Και πολύ κομπλιμέντι, πολύ κατεργαρία είναι ... τούτο αβάρο διάβολο σάνκε έκει μπιζόνιο όλο είναι γιομάτο κομπλιμέντι ... (προς τον Σινάνη) ω φίλο δικό μου, ύστερα κε ένα κρόνο κε δε γλέπω εσένα, είναι καλά;

Σιν. Καλά, καλά ...

Φον. (Καθ' εαυτόν) ε κε διάβολο ... τούτο βεραμέντε κε δεν έκει τίποτες, είναι σαν κε σίδερο ... κοσπέτο δι πάκκο ... ώ πέρ διάνα ... κι εγώ ορδινάρισα σερβιτσιάλε, και μπαρμπιέρο ... ντε σέρω τι να πω σαν και έρτη τώρα ... μπιζόνιο να το αραντζάρω το δουλειά ... (προς τον Σινάνη) ε δούνκουε αφέντη δικό μου, τι έκει ούνα βόλτα κε δεν είναι άρρωστο;

Σιν. Σε τέλω να με δώκης μια πογιά, να βάψω μουστάκια μου που ασπρίσανε μια κοπανιά...

Φον. α τέλει δούνκουε κολόρο, κε να κάμη μουστάτζιο δικό σου νέρο;

Σιν. Ναίσκε.

Φον. Και τώρα τυμήτηκε φίλο δικό μου σάνκε το γέρασε πολύ πολύ; βάρδα και τα παντρεύεται φίλο δικό μου;

Σιν. Ένα τέτοιο πράμα ...

Φον. Ω εγώ και να το κάμνω ένα κολόρο να γένεται μουστάτζιο δικό σου σαν παλλικάρι· μια πόι κοστάρει· πολύ το κολόρο ...

Σιν. Ως πόσα;

Φον. Εικοσιπέντε τζικίνια βενετζιάνικο ...

Σιν. Ω πολύ, πολύ!!

Φον. Ε δούνκουε σαν και τα τέλει να γένεται τζοβενότο, μπιζόνια και να σοδιάζη τζικίνια ... [καθ' εαυτόν] τώρα είναι καιρό και να κάνω φουρτούνα απέ τούτο το αβάρο διάβολο ...

Σιν. Με δυο βενέτικα δε γένεται;

Φον. Δίο γκουάρδι

Σιν. Αμέ με πόσα το κάτου κάτου;

Φον. Σάνκε τέλει μια φορά, για κατήρι δικό σου, είκοσι τζικίνια παρακάτου δε γένετε ...

Σιν. Φκιάστο δα, και να δγιούμε ...

Φον. Και να το δίνη τζικίνια, και να το φκιάνω πόι ...

Σιν. Να πέντε βενέτικα, και πάλαι ...

Φον. Αλμένο, αλμένο δέκα τζικίνια να το δίνη καπάρο και τ' άλλα ύστερα ...

Σιν. [καθ' εαυτόν] Ωχ!! πολύ ακριβά γυρεύει ο διάβολος!!! .. άμα τι να κάμω; τα δώσω δέκα, ύστερα δε δίνω τίποτες ... [προς τον ιατρόν] ορίστε σινιόρ Φουντανέλλα δέκα βενέτικα, άμμα να σε δγιω πγια τι μπογιά τα με φκιάσης ..

Φον. Ω μη σε κόφτει αφέντη δικό μου, και να το φκιάνω ένα κολόρο σαν και καρπόνε ... αδίο [αναχωρεί.]

ΣΚΗΝΗ Γ'

(Ο Μουζάνας εισέρχεται συνωδευμένος με τον φαρμακοπόλην, και τον μπαρμπέρην)

Μουζάνας, Σινάνης, Φαρμακοπόλης, και ο Μπαρμπέρης

Μουζ. Σταθήτε εδώ να δγω αν ήναι έτοιμος ... [προς τον Σινάνην] αφέντη, είσθε έτοιμος;

Σιν. Τι; να φάγω κι άλλο;

Μουζ. Όχι· να σας βάνουμαι το σερβιτζάλι, και της αβδέλαις που παράγγειλεν ο ιατρός.

Σιν. Τι λες μπρε κιοπόγλου; τι σερβιτζιάλι, και αβδέλες με λες;

Φαρ. [παρουσιάζεται με το σερβιτζιάλι εις τας χείρας] Εκρύωσε το σερβετζάλι αφέντη, ετοιμαστήτε ...

Σιν. Όξου, όξου ... εγώ ντεν έχω σφίξι να με βάνης γλυστήρι ...

Φαρ. Ο ιατρός σας έτζι επρόσταξε ...

Σιν. Φεύγ' απ' εδώ λέω ... [προς τον Μουζάναν] μπρε ήτ' ογλού, εγώ γλυστήρι σε παράγγειλα να φέρης, γιόξαμ γιατρό να φωνάξης;

Μουζ. Έτζι με είπε ο γιατρός ...

Μπαρ. [παρουσιάζεται με τας αβδέλλας εις τας χείρας] Κοντεύουν να ψοφίσουν η αβδέλλαις, έλα, ποιανού θα της κολλήσουμε; βιάζουμαι, γιατί τ' αργαστήρι μου τ' άφηκα μονάχο ...

Σιν. Τούτος τι είναι πάλαι; εσύ τι τέλεις μπρε;

Μπαρ. Να σας βάλω της αβδέλλαις όπου είπεν ο γιατρός σας ...

Σιν. Ποιόνα να της βάνης;

Μπαρ. Της αφεντιάς σου ...

Σιν. Εγώ είμαι καλά ... όξου, όξου, βάι κιοπόγλου Μουζάνα ... ούλα εσύ τα κάμεις ... [προς τον Φαρμακοπόλην και Μπαρμπέρην] άιδη τζάνουμ ... κόπιασε στο καλό, εγώ καλά είμαι, σαν το ρεπάνι γερός είμαι .. μηδέ γλυστήρι τέλω, μηδέ αβδέλαις ... άιδη στο καλό ...

Φαρ.)

Μπαρ.) Πληρώστε μας...

Σιν. Εγώ δε σας φώναξα· [προς τον Μουζάναν] βρε κιοπόγλου ντε μιλάς; ντε βγάνεις όξου; τι κυττάζεις σα βόδι;

Μουζ. Πληρωμή θέλουνε

Σιν. Πλέρωσε ντε ... απ' τη σακκούλα σου τα πλερώσης.

Μουζ. [Καθ' εαυτόν] από τα πολλά που με δίνεις ... [προς τους δύο] κοπιάστε και τώρα έρχομαι στα εργαστήρια σας ...

Φαρ. Εγώ πίσω δεν το πηγαίνω το σερβιτζιάλι ... εδώ θα το χύσω ... [σφίγγει την σύριγγα].

Σιν. Όξου, όξου ... εφ ... βρώμισες κόσμο, βάι!! γιατί έχυσες άδαμ; εφ ούλα Μουζάνας έκαμε τούτα ... έννοια σου κιοπόγλου .. εγώ σε φκιάνω·

Μπαρ. Κι εγώ της αβδέλαις πίσω δεν της πηγαίνω.....

[τας χύνει.]

Σιν. Μη, μη, μη ... τον κόσμο τα πιάσουνε τώρα ... μάζωξε τζανούμ, μάζωξε ..

Μπαρ. Με πλερώνεις;

Σιν. Αμάν, μάζωξε, πλερόνω ... να να να, μια στα ποδάργια μου κοντά περπατεί· [φεύγει ολίγον] πιάσαι πιάσαι· να ένα γρόσι, πιάσαι και την άλλη ...

Μπαρ. Ε τώρα της μαζώνω [τας συνάζει.]

Σιν. Κοπιάστε στο καλό, φταίξιμο ντικό σας ντεν είναι ... εγώ ηξέρω ποιος φταίει ...
μπελά μου ήύρα σήμερα ... [προς τον Μουζάναν] βρε Μουζάνα, φύγανε;

Μουζ. Φύγανε, φύγανε ...

Σιν. Βρε μασκαρά, εγώ γιατρό σε είπα να φέρης, γιόξαμ Σπετζιάρη,

Μπερμπέρη, συρίγγες αβδέλλαις; έννοια σου κιοπόγλου κιοπέκ!

Μουζ. Εγώ δε φταίγω ... ο γιατρός σας.

Σιν. Διάβολος να πάρη και σένα και γιατρό μαζί άιτε γκρεμίσου, να μη δγιούνε
μάτια μου εσένα πγια.

Μουζ. Ορισμός σας αφέντη [αναχωρεί].

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

Ο Σινάνης μόνος, έπειτα ο Καλαμπάκος.

Σιν. Κεφάλι μου καζάνι κόπηκε .. Μπερπέρι, Σπετζιάρη έφερε Μουζάνας· έδιωχνα εγώ τώρα, άμμα πιο φτεινό δούλο δε βρίσκω ... τώρα μπογιά παράγγειλα .. κομμάτι ακριβό είναι αμά τι τα κάμω πγια .. άλλα γρόσια δε δίνω γιατρό.

Καλ. (εισέρχεται αιφνιδίως) Αυθέντα δούλος σας.

Σιν. Πολύ άργησες άδαμ, τι γένηκες; μάγια μου στο δρόμο απομείνανε.

Καλ. Παράδερνα χαλεύοντας για να σ' ούβρω γυναίκα.

Σιν. Ηύρες; άφεριμ. λέγε να δγιω.

Καλ. Σ' ούβρικά μια καλή, όμορφη, φτωχούλα.

Σιν. Όχι όχι.. φτωχή δε τέλω, συκόνει μύτη της απάνου.

Καλ. Άλλη μια αρχοντοπούλα εύμορφη μα ψύχα, ψύχα της πονούν τα μάτια.

Σιν. Σακίν μπας κ' είναι τζιμπλού; ντε τέλω.

Καλ. Άλλη μια καλή, μα ψύχα μεγάλη.

Σιν. Πόσω χρονώ είναι;

Καλ. Σαράντα πέντε απ' αύτου κι απ' αύτου:

Σιν. Γριά είναι άδαμ .. όχι τζάνουμ. όχι! τέλω νια, όμορφη, νοικοκαιρά, αρχόντισσα

Καλ. Αμ άφκε να παραδείρω κι αλλού σιά κείθε κατά τον αρχοντομαχλά

Σιν. Χα ... ναι εκεί που είναι ούλο ψιλολογιά.

Καλ. Πάγω τώρα... άμ' δε μ' δίνεις ψίχα ψιλούρα;

Σιν. Τι τα πη ψιλούρα;

Καλ. Παράδες.

Σιν. Σαν εύρης γυναίκα κ' ύστερα, δίνω

Καλ. [καθ' εαυτόν] Αι βρε διαβόλου τζιμπούρ ... χαντάκωμα π' ούθελες να σε ξεράχιαζε κανείς κείθε κατά τα μέρη μας, να σ' κάμ' να δγης τ' άστρ' ανάποδα· (προς τον Σινάνην) δούλος σας αφέντη ... και ταχιά σ' ούρχομαι. (αναχωρεί·)

Σιν. Στο καλό, στο καλό.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'

Ο Σινάνης μόνος έπειτα ο Ροδάνης

Σιν. Καλαμπάκος γυναίκα ντε τα μ' εύρη .. άλλη πόρτα να χτυπήσω· τέτοιαις δουλειαίς γυναίκες της κάμουνε ... εγώ γυναίκα καμιά τέτοια δε γνωρίζω .. τι να κάμω αρτίκ; πγια ό,τι είναι κισμέτι τα γένει.

Ροδ. (εισέρχεται αιφνιδίως) Κ' έν ιξέρω τι ώρα ν' άναι για να σας χαιρετήσω.

Σιν. Μεσημέρι κοντεύει.

Ροδ. Επεινάσετεν μοιάζει.

Σιν. Πείνασα για!!! δικό σου ζιαφέτι πότε τα φάμε; .. να Μουζάνα κάκιωσε, ντεν έρχεται πγια.

Ροδ. Μπα και τον διώξετεν;

Σιν. Ντεν έδιωξα, μάλωσα κομμάτι.

Ροδ. Και τον έχετεν πολύν καιρό;

Σιν. Τριάντα δύο χρόνια.

Ροδ. Γέρασεν ο κακόσορτος να σας δουλεύγη.

Σιν. Εγώ έστειλα γιατρό να φωνάξη Φουντανέλλα, εκείνος έφερε Σπετζιάρη με συρίγγα, Μπερπέρη με αβδέλλαις ... λοής κοπής μασκαραλίκια έκαμε σήμερα.

Ροδ. Κ' ήσασταν άρρωστος άματις;

Σιν. Όχι.

Σοδ. Αμ' ίντα τον εθέλατεν το γιατρό;

Σιν. Άλλο πράμα ήτελα.

Ροδ. Κι έμου το λέτεν;

Σιν. Σε το λέω (με χαμηλωτέραν φωνήν) άδαμ, κομμάτι μπογια παράγγειλα που βάφουνε μουστάκια.

Ροδ. Και θα βάφτεν τώρη τα μουστάκια σας;

Σιν. Ασπρίσανε ... ντε γλέπεις;

Ροδ. Μπα κ' ηβάλετεν στο νου σας να βλογηθήτεν καμιά;

Σιν. Ένα τέτοιο πράμα.

Ροδ. Ελάστεν στο νου σας .. τώρη πλια θα παντρευτήτεν;

Σιν. Αμέ τι να κάμω; ακόμα νιος είμαι ... τι κυττάζεις; μουστάκια μου ασπρίσανε; σόι μας τ' όχει.

Ροδ. Κι είστεν πολλώ χρονώ;

Σιν. Ως τριανταπέντε.

Ροδ. Τριώ χρονών ήσαστε μαθές όντας πήρετεν το Μουζάνα;

Σιν. (καθ' εαυτόν) Μ' έπιασε χιώτη ... (προς τον Ροδάνην) τι τέλεις τώρη φιλό λογαριασμό! τριάντα πέντε χρονώ είμαι, Μουζάνα ξεμουζάνα πότε πήρα μη γυρεύης αρτίκ.

Ροδ. Ας κουρευύγιεται δα τώρη!!! έχετεν καμιά στο χέρι;

Σιν. Δεν έχω, άμμα κοντεύω ν' αύρω.

Ροδ. Και που κυττάξετεν;

Σιν. Ένας φίλος έταξε να μ' εύρη μια κατώς τη τέλω.

Ροδ. Και πώς τη θέτεν; νια, γρα, μεσόκοπη;

Σιν. Όχι γριγιά!!! τέλω νια, όμορφη, αρχοντοπούλα, νοικοκαιρά.

Ροδ. Κι εγώ πήρα φάλλος ... να με συμπαθήστεν! και πρέπει σας στην πίστι μου τέτοια νια σαν τον ήλιο, καθώς είστεν κι εσείς, κι αρχοντοπούλα, και νοικοκιουρά ... και ξέρετεν ίντα πράμα θ' άστεν; ο κόσμος εσάς θα κυττάζει για θάμα ... να χαρώ την τζάτζα μου ... θέτεν άματις να κυττάξω κι εγώ μπα και σας βρω καμμιάν από τέτοια σόρτε;

Σιν. Τι σόρτε;

Ροδ. Απ' εκείνην π' ούπατεν ... νια, γυαλιστήρα, αρχόντισσα, και νοικοκυουρά ... ε μ' ούπετεν έτζι μαθές;

Σιν. Ναίσκε αμμά κομμάτι γλίγωρα ... κι άλλος φίλος τα κυττάξει, να ντγιούμε ποιανού τε ν' άναι καλήτερη.

Ροδ. Έννοια σας, κι εγώ θα βάλω τα γυαλλιά μου να σας βρω 'ναν πράμα που να μην τ' όδατε ποτέ σας.

Σιν. Καλό; ε!

Ροδ. Έντα λέτεν καλέ; και να δγήτεν που μ' όρχεται στο νου μου ένα ... [συλλογίζεται ολίγον] έννοια σας .. αφήτεν .. και πάγω τώρη ίσα κει· έχετε για. Ιαναχωρεί βιαίως].

Σιν. Να σε δγιω μισέ Ροδάνη ... να μη κάμη σα ζιαφέτι, κ' άφηκες τρεις μέραις νηστικό, κ' ύστερα βγήκε κούφιο!!!

Ροδ. [κινών την χείρα] Όσκαι ... άλλ' ον τούτο, κι άλλ' ον 'κείνο.

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'

Ο Ροδάνης μόνος

Ροδ. [καθ' εαυτόν] Καλέ γλέπετεν μια βολά του διαβόντρου το γέρω Σινάνη που θε να παντρευτή, και γυρεύγει και νια, και γυαλιστήρα κι αρχόντισσα; για τα γαρούφαλα τον έχω ... κ' ίντα όμορφα που θα του τα φορεί!!! έν ηξέρω πού να του βρω καμμιά που να του φα και το βιος, να του πιπιλήση και το νου!!! τούτος κουζουλλάθηκεν, πρέπει ν' άναι και ογδόντα εννιά χρονώ ... ε γλέπετεν; γυρεύγει και μπογιά να βάψη τα μουστάκια του ... εδώ 'ναι δουλειά να φα κανείς όσα θε, μα που να του τη βρη; πάγω άματις να γυρίσω μια βόλτα, μπα και λάχει στη σόρτε μου καμμιά λουλούδα ... έλα Χριστάκι μου, ν' ανοίξ' η σόρτε των παιδιώ μου. (αναχωρεί.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α'. ΠΡΑΞΕΩΣ

ΠΡΑΞΙΣ Β'

ΣΚΗΝΗ Α'

(Η Ανθή εξυπνώσα από τον ύπνον περί την μεσημβρίαν· έπειτα η Χάιδω.)

Ανθ. (Καθ' εαυτήν· Ξύουσα ενίοτε την κεφαλήν, και ενίοτε το σώμα της·) Ω καϊμένη εγώ... μεσημέρι γένηκε.. για τούτο πείνασα... και τι να φάγω σήμερα; παραδάκι δε φυσώ... πώς θα γένει το χάλι μου δεν μπορώ να καταλάβω... καταχρεωστώ τον κόσμο... δεν μ' έμεινε άλλο τίποτε, ειμή μόνον αυτό το ρημάδι το σπήτι... αν το πουλήσω και αυτό, θα έλθω ίσια ίσια με το χρέος μου, και ίσως δεν θα με φθάση... έπειτα το κακόν είναι, που δεν το ορίζω μονάχη μου, είναι το μισό εκείνης της καρακάξας της αδελφής μου, και πού να στρέξη εκείνη να το πουλήσουμε; (συλλογίζεται ολίγον) ε... ό,τι γέν' ας γένη... θα σκάσω τώρα; εγώ δύω ώραις να τα συλλογισθώ αυτά, χτικιάζω και ξεμπερδεύω· τη δουλειά μου... το ζεύκι μου... τοις μόδαις μου... κ' έννοια μου· ότι θέλ' η τύχη μου ας κάμη... έπειτα μήπως με γυρεύει και κανείς πλούσιος να παντρευτώ, για ν' αλωνίζω όπως θέλω, και να μην τραβώ αυτά τα βάσανα; με τρογουρίζουν κάτι ψειριδινδίνιδες με ταις μόδαις τους, κ' είναι κι' εκείνοι πνιγμένοι ως το λαιμό σ' το χρέος... ψόφιας ψείραις, χειρότερα απ' εμένα, κ' η τζέπαις τους είναι γεμάταις τζαγανοπόδαρα... ωφ!!· ας κουρευώνται αυτά... τώρα 'πού πεινώ, τίνα φάγω; (κτυπώσα τας χείρας κράζει.) Χάιδω, ε, Χάιδω... (κουφάθηκε...) Χάιδω...

Χάι. Ορίστ', τώρα για.

Ανθ. Έλα δα καϊμένη, μεσημέρι γένηκε...

Χάι. Μηγάρ 'γώ σ' γείπα να σκωθής τώρ' απέ το γύπνο;

Ανθ. Πολύ εκαθήσαμε απόψε...

Χάι. Αμ' κείν' τα διαβλόχαρτα, κ' η μπριλίνες, τα γέλοια, και τα σφαλίκια πού σας 'φίνουν να κοιμηήτε; γώ μοναχά κάθουμ' ούλ' τη νύχτα και μαργώνω σαν το σκλ'... σεις τι ντέρτ' εχέτε!..

Ανθ. Άφησαί τα τώρ' αυτά... πεινώ... τι μ' έχεις να φάγω;

Χάι. Τίπτα....

Ανθ. Ύστερα;

Χάι. Ύστρα σαν και πρώτα... φέρ' τάλλαρ' να σ' φέρ' να φας...

Ανθ. Παραδάκι δεν έχω καϊμένη, μόνε πάρε τίποτε βερεσιέ..

Χάι. Δεν πάγ' να σ' φέρ' πγια βιρισγιέ, βιρισγιέ... δε μ' δίν' πγια κανείς... και πάσα γένας γυρεύ' το δκό του.

Ανθ. Έλα τώρα, πήγαινε να με πάρης μισή οκά μπογάτζα, και εκατό δράμια ζάχαρι, και πες τους αύριο τους πληρόνω...

Χάι, Ωχ... δε μ' δίνουν... για γώ παγαίν'...

Ανθ. Πήγαινε Χάιδω μου, να σε χαρώ...

Χάι. Τι να μ' χαρής, και να σ' χαρώ; μ' έφκιασες ρόιδο, 'φτά χρόνια τώρ'...

Ανθ. Αίδε τώρα, κ' έχει ο Θεός...

Χάι. Έχ' άμ' τάχ' για λόγ' του. (αναχωρεί.)

ΣΚΗΝΗ Β'

(Η Ανθή μόνη, έπειτα ο μισέ Ροδάνης και η Χάιδω.)

Ανθ. (καθ' εαυτήν) Τι δυστυχία!!! ορίστε! ως και η δούλα μου μ' εσήκωσε την υπόληψι· δεν έχει και δίκιο; τι να την κάμω; έχω και δεν την δίνω;.. τώρα να την δώσω ένα μαντήλι για να την καλοπιάσω... ποιος ν' άναι έξω;

Ροδ. (εισέρχεται·) Κι' εφοβούστεν καλέ μπα κ' έρτη και σας κλέψη κανείς;

Ανθ. Ω μισέ Ροδάνη .. καλώς ορίσετε... και πώς; η πόρτα ήτον ανοιχτή; (καθ' εαυτήν) ω την αναθεματισμένη την Χάιδω! άφησε την πόρτα ανοιχτή, κ' ήρθε κι ο ξένος άνθρωπος, και με ήυρε σε τέτοια χάλια... όχι άλλο τώρα... (προς τον Ροδάνην) με συγχωρείτε οπού είμαι με τα νυχτικά μου.

Ροδ. Καλέ και τώρη ξυπνάτεν;

Ανθ. Τώρα ξύπνησα, γιατί δεν 'μπορούσα λιγάκι... κρυολόγησα φαίνεται, και δεν είμαι τόσο καλά σήμερα...

Ροδ. Κι' όλο κρυολογάτεν εσείς; κι' όποτ' ήρτα, ήύρα σας να κοιμούστεν...

Ανθ. Έτσι τόχει η κράσις μου...

Ροδ. Ε με λέτεν καλέ, πότε θα με πλερώστε; ξέρετεν τώρη πόσα μου χρωστείτεν;

Ανθ. Τα ξέρω μισέ Ροδάνη μου, αμέ τι να κάμω;

Ροδ. Κ' ε με λέγετεν που θα σας έρτουμε γρόσα αφ' το μπάγκο της Βιέννας, κι αφού πού αλλού; πούντα μαθές; τρία χρόνια τώρη με γελάτεν με το σήμερα, και αύριο, κ' ε βγαίνει πλια στο κεφάλι!!! έν είν' δικά μου τα γρόσα, είναι ξένα... έν το ξέρετεν εσείς πούμαι μεσίτης, κ' έν έχω δικά μου καπιτάλλια;

Ανθ. Το ξέρω, μα τι να κάμω; απ' το μισό σπίτι κι' άλλο τίποτες δεν έχω...

Ροδ. Κ' έν έχετεν πράμα αφ' το σπίτι κι' άλλο;

Ανθ. Όχι! ..

Ροδ. Κι εσείς εσβύσετεν άματις, γιατί χρωστείτεν κι' αλλωνών...

Ανθ. Χρυστώ, και χρυστώ...

Ροδ. Κ' ίντα θα κάμετεν τώρη;

Ανθ. Κι' εγώ δε ξέρω...

Ροδ. (καθ' εαυτόν·) Να καιρός να της πω να παντρευτή, και να της προξενέψω το γέρο Σινάνη... (προς την Ανθήν·)κι' έν παντρευούσαστεν άματις; τι καρτερείτεν πλια; ν' αύγουν τα δόντια σας τα κοσάρια;

Ανθ. (γελώσα·) Χα, χα, χα, να μη σώση το κακό σου μισέ Ροδάνη μου. · μ' έκαμες και γέλασα με την καρδιά μου...

Ροδ. Κι' αμέ στην πίστι μου! ε σας λέγω καλά μαθές;

Ανθ. Καλά με λες... αμέ ποιός με πέρνει; και με τι;

Ροδ. Κι' εσείς γρωνίζετεν τόσους π' όρχουνται και σας κάμουνε βεγκέραις... έν 'μπορείτεν να κάτζετεν κανεί στο χέρι;

Ανθ. Ω... το σκότωσες... και τι άνθρωποι είναι αυτοί!

Ροδ. Λογιών τω λογιά λογιώτατοι, γραμματικοί, αρχοντόπουλα... έν πέρνετεν κάνα απ' αυτουνούς;

Ανθ. Αυτοί όπου γλέπεις είναι ψόφιας ψείραις· ή σε ξιπάζουν τα φορέματά τους, η λεβάνταις, και τα μεταξωτά τους μαντήλια;

Ροδ. Κι' ε φυσούνε μαθές;

Ανθ. Μήτε φυσούνε, μήτε ξεφυσούνε... ένα μιστό πέρνουνε· κι' όσο να γυρίσης να δγης, παράς δεν τους απομένει... μάλιστα χρωστούνε οι περισσότεροι... κι' ύστερα, ύστερα, άλλος

σε γυρεύει τρεις χιλιάδες τάλλαρα προίκα και μετρητά, άλλος πέντε, ο πλιο παρακατινός, χίλια... εγώ που να τ' αύρω;

Ροδ. Τάξετέν τα και μην τα δίνετεν...

Ανθ. Ναι!!! τα θέλουνε στο χέρι... ακούς και σε λένε «εν τη απαλάμη και ούτω βοήσωμεν

»...

Ροδ. Κι' ίντα θα πη τούτο;

Ανθ. Τάχατες πρώτα στο χέρι τα γρόσια, κ' ύστερα την κουλούρα στο κεφάλι...

Ροδ. Κι' έν είν' κανείς να σας πάρη χωρίς προικιά;

Ανθ. Ακόμη δεν εγεννήθηκε...

Ροδ. Κι' άμ' αν βρεθή κανένας τον θέτεν; τον πέρνετεν;

Ανθ. Αμέ τον αφίνω; στιγμή δε χάνω... ακούς εκεί; Ξέρεις πώς είν' το μάτι μου; μπακίρι...

Ροδ. Αμ' αν ήν' και 'κείνος φτωχός;

Ανθ. Ά!! α!! ασ στέκετ' η δουλειά μπερδεμένη!!! όξ από φτώχιας...

Ροδ. Αμ' αν ήν' άρχοντας και γέρος, τον θέτεν;

Ανθ. Δεν με κόφτει αν ήναι και με μισό δόντι... να φυσάη μοναχά...

Ροδ. Έννοια σας... να φυσά, και να ξεφυσά...

Ανθ. Έχεις κανένα τέτοιον στο χέρι; ντε, τι στέκεσαι; φκιάστα μιαν ώρα προτήτερα...

Ροδ. Κ' ίντα θα με δώσετεν άματις;

Ανθ. (με χαράν·) Ό,τι θέλεις, αδελφό σε κάμνω...

Ροδ. Κι' ε βγαίνει τίποτις να με κάμετεν αδερφό, μονιούς μονιούς... με δίνετεν κ' εμένα αφ' τα βενέτικα και της δούπιας που θάχετεν στα χέργια σας;

Ανθ. Όλα νάναι στα χέργια σου... μα δεν το πιστεύω... με περιπαίξης.

Ροδ. Να σας χαρώ με τα σωστά μου σας το λέγω... μοναχά στρεχτήτεν, κι' έννοια σας...

Ανθ. Ό,τι με πης στρέγω... δε με λέτε ποιός είναι;

Ροδ. Σα ματάρθω...

Ανθ. Εγώ δεν μπορώ να βαστάξω... πότε θε ν' άρθετε;

Ροδ. Το βράδυ...

Ανθ. Ωχ! θα σκάσω ως το βράδυ.

Ροδ. Και βαστάτεν την καρδιά σας μη σφιγκόσαστε·

Χάι. (εισέρχεται με την μπογάτζαν·) Τρανό κακό γυιέ μ' να τς' εύρη... δε μ' δίναν τη μπγάτζα κι' άφκα το γιεμνί μ' αμανάτ'... κόπγιασ' τώρα κυρά μ' να φας και μηδέ βράδ' μηδέ ταχιά έχεις τίπτα φαγί, γιατί δε νταγιαντώ πγια τα παραδέματα...

Ανθ. Έλα καϊμένη.. σώθηκαν πγια τα κακά μας...

Ροδ. Κι' έν έχετεν άλλο τίποτις να φάτεν;

Ανθ. Δε με ρωτάς αν έχω παραδάκι; δεν ακούς τι λέγ' η δούλα μου;

Ροδ. Θέτεν άματις να σας φέρω καμμιά δεκαριά τάλλαρα;

Ανθ. Μακάρι... θα σας το γνωρίσω μεγάλη χάρι... κι' εκείνο που ξέρεις αν ήν' αληθινό...

Ροδ. Κ' ε σας είπα που δεν σας χορατεύγω;... φάτεν τώρη με την καρδιά σας, κι' έννοια σας... (αναχωρεί.)

ΣΚΗΝΗ Γ'

Η Ανθή και η Χάιδω.

Ανθ. Είδες καϊμένη Χάιδω, ο Θεός πώς ανοίγη την τύχη του καθ' ενός καλά το λένε... «εγώ κάθουμαι, κ' η μοίρα μου δουλεύει», είδες; είδες;

Χάι. Τι γείδα; τίπτα δε γείδα... για, σήμαρα περπατώ ξεκούτρολ' γιατ' έβανα το γεμνίμ' αμανέτ, κείνο γείδα για, 'που μαργών' το κεφάλ' μου...

Ανθ. Εγώ σε δίνω ένα μανδήλι καινούργιο...

Χάι. Δόμ' ντε!!!

Ανθ. (τη δίδει έν μανδήλιον) Να το φορέσης ς' την υγιά του γαμπρού...

Χάι. Ποινού γαμπρού; έχουμε κανεί γαμπρό;

Ανθ. Δεν έχουμε, μα θα κάμουμε...

Χάι. Νια ήμα και γέρασα!!! ωχ κυρά μ', κάμ' τη δλειά σ'· κι' αν παντχαίνης απ' αυτνούς τους γιαλελίδες π' ουρχένται, και σου σιένται και σ' λιγιένται, αλοίμνο!! και τούτ' σαν κι' μας είναι ψώρα και τω γνέγων· παρά τήραξ να πάρς τίπτα ψλούρα, να πληρώσης και το ντουνιά που μας πνίξαν, να μ' δώκης κ' ημέν τίπτα απ' τη ρόγα μ' για να καμ' ένα σκτί που μ' έφαγ' η ψείρα κ' η λήγδα με τούτ' για (δεικνύει το φόρεμά της.)

Ανθ. Ω καϊμένη Χάιδω, είσαι τρελή ... σε κάμποσαις μέραις γλέπεις τα βενέτικα και της δούπιας.

Χάι. Οπού πνα ψωμιά θωρεί κι ο διψασμένος βρύσαις ... θωρεί κι ο αξπόλτος παπούτζια με της μύταις ... μπα και τα γείδες στο γύπνο σ';

Ανθ. Αυτά λέγε συ κι αύριο γλέπεις.

Χάι. Μακάρ ... μα ντειμεντέ, λεν σ' τον τόπ' μας ... άφκε με κ' εμένα κομάτ' μπγάτζα.

Ανθ. Να, φάγε, και συγύρισε ως που να κάμω την ντουαλέτα μου (αναχωρεί).

Χάι. Ω καϊμέν' 'γώ!! (αναχωρεί).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Ο Σινάνης, ο Ροδάνης και ο Μουζάνας.

Σιν. [καθ' εαυτόν] Μήτε Καλαμπάκος φάνηκε, μήτε Ροδάνης μήτε Φουντανέλλας .. εκείνος πήρε φλουργιά να κάμη μπογιά, άλλα αλέμ έφαγε φλουργιά, και μηδέ μπογιά μηδέ τίποτα.... Καλαμπάκος περπατεί να εύρη καμμιά τζιμπλού, καμμιά γριγιά πάλαι, Ροδάνης τρέχει απάνου κάτου, αμμά εκείνο χιώτη είναι, τα κάμει δουλειά....(προς τον Μουζάνα.) Μουζάνα....

Μουζ. Ορίστε....

Σιν. Καλαμπάκο μαλαμπάκο, Ροδάνη μοδάνη, Φουντανέλλα μουντανέλλα, ήρτε κανένα;

Μουζ. (με θυμόν) Δεν ήρτε κανείς, όχι....

Σιν. Δεν πας να δγης τι γενήκανε;

Μουζ. Στο γιατρό δεν πηγαίνω...

Σιν. Γιατί μπρε;

Μουζ. Γιατί πλέρωσα πέντε γροσάκια· ίσια ίσια ένα μηνιάτικο πάει στο διάβολο...

Ροδ (εισέρχεται ασθμαίνων.) Έφαγα την μπίστι μου τόσαις μέραις, απάνου κάτου για σας...

Σιν. Τι παιδί έκαμες; σερνικό, γιόξαμ τηλυκό;

Ροδ. Σερνικό, κ' ε θε και ρώτημα ... μόν' αφήτε με να ξεκουραστώ... ε μου φέρνετεν μια λεμονάδα 'που ήσκασα αφ' την κάψα;

Σιν. Δίκιο έχεις, αμμά λεμόνια ντεν έχουμε.

Ροδ. Αφ' τον καφφενέ φέρτε μια...

Σιν. Μην πίνης καφφενέ λεμονάδα, έχει σκούληκαις... έί πες με τώρα τι έκαμες;

Ροδ. Έκαμά σας πράμα που θα μ' ευκιούσατε για πάντα σας.

Σιν. Αν αγαπάς το τεό;!!! αμάν λέγε.

Ροδ. Έσκασα ως που ν' αύρω έναν πωρικό που στον κόσμο έν είν' άλλο...

Σιν. Αμάν, τζάνουμ...

Ροδ. Βρήκα σας μίαν κοπελλιιά που στην μπίστι μου μηδέ στο Παρίσι, μηδέ στη Βενετιά, μηδέ στης Χίντιαις δε βρίσκεται... όμορφη σαν τον ήλιο...

Σιν. Ωχ, ωχ, ωχ, αμάν μισέ Ροδάνη, λέγε.

Ροδ. Προκομμένη 'που η δουλειά αφ' τα χέργια της έν πέφτει μέρα νύχτα...

Σιν. Ωχ!! άφεριμ μισέ Ροδάνη...

Ροδ. Νοικοκυρά, όσον μπορεί να βάν' ο νους σας· όλα τα κάμει μονάχη της, και παρά πούπετις ε δίνει...

Σιν. Είναι αρχόντισσα;

Ροδ. Και ποιά άλλη έχει τα καλά της; απ' ούλα τα πράματα έχει αμπάρι· αν μπήτεν γρόσα, ε μπένουνε στο κοντήλι... να μπήτεν στο σπήτι της, στουπίρ ο νους σας τι να δήτεν!..

Σιν. Μουζάνα.

Ροδ. Με φωνάζετε αφέντη;

Σιν. Ναι, τρέχα Φουντανέλλα γιατρό γλίγωρα να πης ν' άρτη... άντε... ακόμα εδώ είσαι;

Ροδ. Κ' ίντα πάθετεν; μπα και σας ήρτε λιγοθυμά γι' αυτά π' ακούτεν;

Σιν. Όχι, μόνε τέλω... αλητεία λες ούλα τούτα; γιόξαμ χορατεύεις! ..

Ροδ. Να με δήτεν με τ' όνα, α σας γελώ...

Σιν. Μην κάμης όρκο, άνταμ, πίστεψα... αμέ τι φορεί για;

Ροδ. Καπελίνο της μόδας, και βέσταις αλλά φράγκα...

Σιν. Σαν κοκόναις που γλέπω όξου;

Ροδ. Κι' αμέ;

Σιν. Ωχ! τέτοια τέλω κ' εγώ!.. μάνα, κύρη έχει;

Ροδ. Όσκαι... μίαν αδρεφή, κ' έναν αδρεφό... άμ' αυτοί τρώνε χώργια τως, και κοιμούνται χώργια τως...

Σιν. Ταμάμ, κ' εγώ εκείνο τέλω, να μην έχουμε μπελάδες....

Ροδ. Τίποτις να σας χαρώ... εσείς τα πασουμάκια σας μόνε να βγάλτεν, και να μπήτεν στο σπήτι μέσα... τίποτις έξοδα θα μην κάμετεν, κ' όλα ότοιμα θα τα βρήτεν.

Σιν. Κι' εγώ αυτό τέλω... πότε τα πάμε να την δγιω;

Ροδ. Την κυριακή...

Σιν. Πολύ είναι... την πέφτη.

Ροδ. Καλό, μόνε νάστεν ότοιμος, να μπαρμπεριστήτεν, και να βάλετεν τα σκολλιάτικα σας, για νάστεν όμορφος...

Σιν. Έλμπετ... ζαχέρ!.. άμ' έτζ τα πάγω; τα φορέσω καλά μου ρούχα...

Ροδ. Ναι, ναι· να μη με ντροπιάστεν να σας χαρώ... ε με δίνετεν τώρη τίποτις να πάγω της νύφης, για να καταλάβη 'πούν' αλήθεια, να δγη π' ούμαστεν κ' άρχοντες;

Σιν. Τι να δώκω για;

Ροδ. Καμμιάν κοσαργιά δούπιας.

Σιν. Είναι πολλαίς... τι λες άνταμ;

Ροδ. Κάμτέ της πέντε, κ' έννοια σας... εκείναις πάλι είν' δικαίς σας... εν ταις χαλνάει...

Σιν. Σαν είπες π' ούναι νοικοκαιρά, ζαέρ δεν χαλνάει...

Ροδ. (καθ' εαυτόν) έλα Χριστάκι μου κ' άγια Κιουρά μου, να βγουν τ' αποκράτικα· [προς τον Σινάνην] καλέ ίντα θα πη; νοικοκιουρά, και νοικοκιουρά... οχωνούς εκείνη στο διάφορο να της βάνη θε ...

Σιν. [φέρει πέντε δούπιας] Να, δώσεταις στο χέρι της. κύτταξαι καλά, γιατί θα ρωτήξω...

Ροδ. Κι' ε με πιστευούστεν μαθές;

Σιν. Σε πιστεύω... έτζη χορατά είπα...

Ροδ. Αμ' εμένα ε με δίνετεν καμμιά;

Σιν. Την πέφτη που τα πάμε στη νύφη...

Ροδ. Και δόμουτεν τώρη, και την πέφτη μη μου δίνετεν.

Σιν. Αφεντιά σου να δώκω αρτίκ ένα βενέτικο... κόπο έκαμες... και πάλαι σα δγιω νύφη, τότες αρτίκ δίνω ένα ντοπλόνη. [τω δίδει έν βενέτικον.]

Ροδ. Ας ην πλια κ' ένα βενέτικο [το λαμβάνει] ετομιαστήτεν για τη πέφτη.

Σιν. Σε καρτερώ.

Ροδ. Έννοια σας, [αναχωρεί]

ΣΚΗΝΗ Ε'

Ο Ροδάνης μόνος καθ' οδόν.

Ροδ. Ηύγαλα τ' αποκράτικα... απ' εκείνη τη παράλυτη τη σκορποπαραδού θα βγάλω τίποτις, κι' απέ τούτος είναι ακριβοτζίτζαλος.. βράδιασεν· πάγω να τη βρω να της πιπιλήσω το νου... ο Θιός μου την ήφεξεν αυτήν τη δουλειά... ε και να την τέλειωνα μίαν ώρα μπροστήτερις· πάγω, πάγω...

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Ο Σινάνης μόνος, έπειτα ο Μουζάνας, και τελευταίον ο Φουντανέλλης.

Σιν. (καθ' εαυτόν) Χιώτη, και πάλαι χιώτη! ατζανούμ άντρωπο είναι... δουλειά του κυττάζει σάγικα... τρέχει απάνου κάτω... ντεν είναι σαν Καλαμπάκο κεφάλι ψημένο... ιστέ άντρωπος, μάνη μάνη ηύρε όμορφη, νοικοκαιρά, αρχόντισσα, ούλα τα καλά... Καλαμπάκο, όχι ένα είναι τζιμπλού, άλλο είναι μιμπλού, άλλο γρια, άλλο φτωχή... μισέ Ροδάνη ένα ηύρε και καλό... άφεριμ μισέ Ροδάνη, χαλάλι να γένη βενέτικο π' όδωκα, σα μάνας μου γάλα... αρτίκ πγια λακιρντί τε τέλει... μόνε αρραβώνα και χαρά... αρραβώνα και χαρά... αρραβώνα και χαρά... (σηκώνεται όρθιος και πηδά) αρραβώνα (πηδά) χαρά (πηδά)

Μουζ. (εισέρχεται αιφνιδίως) Έρχεται ο ιατρός αφέντη.

Σιν. Αρραβώνα και χαρά [πηδά· προς τον Μουζάναν] πήδα ντε και συ κιοπόγλου...

Μουζ. Γιατί;

Σιν. Αρραβώνα και χαρά, ητ ογλού ήτ...

Μουζ. Πότε;

Σιν. Την πέφτη, πήδα ντε;

Μουζ. Έι... στάσου... αρραβώνα και χαρά ητ ογλού, την πέφτη...

Σιν. Όχι μπρε...

Μουζ. Αμέ πώς;

Σιν. Αρραβώνα και χαρά. [πηδά.]

Φοντ. (εισέρχεται αιφνιδίως) Ε, και τι καλά μπαλλάρει αφέντη 'δικό μου...

Σιν. Αρραβώνα και χαρά, πήδα κ' εσύ ντετόρο μου;

Φον. Ε, κε δεν έκω γκούστο, κε να σπάνω ποδάρι μου... ε κε γιατί μπαλλάρει;

Σιν. Ηύρα νύφη... έφερεις μπογιά;

Φον. Το έκω στο πουριφικατζιόνε...

Σιν. Ντεν έφκιασες ακόμα;

Φον. Έφκιασα επόι τ' όβανα κε να πουριφικάρη..

Σιν. Άνταμ... φικάρει μικάρει, τι τα πη; μπογιά έφκιασες;

Φον. Να καταρίση...

Σιν. Ωχ!.. ας μη καταρίση άνταμ... έτζι φέρτο ... αρραβώνα και χαρά· πέφτη τέλω;

Φον. Τρελλάτηκε αφέντη δικό μου, όλο σαλτάρει, αρραβώνα και καρά... τι έκει; κάτζε και να μην έρκεται, κανένα κόλπο απέ το καρά σου...

Σιν. [κάθεται] Καλά με λες ντετόρο μου,.. έι μπογιά; σακίν τέλεις κι' άλλα βενέτικα;

Φον. [καθ' εαυτόν] Κάσπιτα!!! τούτο αβάρο διάβολο για το γυνάικα κε γένεται τζενερόζο... τώρα να πάρω, γιατί έκει δελίριο... [προς τον Σινάνη] Τέλω, τέλω, κε έκω μπιζόνιο.

Σιν. (τω δίδει άλλα πέντε βενέτικα) Να ντετόρο μου; πάρτα με γεια σου, με χαρά σου...

Φον. Κολόρο πότε κε να το φέρνω;

Σιν. Πέφτη χωρίς άλλο καρτερώ.

Φον. Δούνκε μπον ώρα, κε φέρνω, και κολορίρουμει μουστάτζιο δικό σου...

Σιν. Ναι ντετόρο μου...

Φον. Κε να έρκουμει· αδίο. [αναχωρεί]

ΣΚΗΝΗ Ζ'

Ο Μουζάνας μόνος.

Μουζ. [καθ' εαυτόν] Τον βλέπεις του διαβόλου τον φιλάργυρο; μια βούκα ψωμάκι κανενός δε δίνει, και για τη μογιά τα πέταξε τα βενέτικα· ένα να του γύρευε κανείς, δεν τον έδινε αν τον έβλεπε στο σκοινί να κρεμαστή, για την γυναίκα όμως ευθύς τ' άδωκε χωρίς ακόμι να την ιδή... να ο διάβολος πώς τους έχει βουλωμένους αυτούς τους φιλάργυρους... κύτταξε τον αναθεματισμένο τόσα χρόνια τον δουλεύω, και μ' έχει χωρίς πουκάμισο και χωρίς βρακί, και ποτέ δεν είπε να μου δώση ένα βενέτικο... αχ! ο διάβολος να μου τον έριχνε σε καμμιά σκορπαλευρού να τον κάμη σ' ένα χρόνο σαν κ' εμένα... εγώ όμως θα καλοπεράσω, γιατί αυταίς η σκορπαλευρούδαις βγαίνουν και σπλαγχνικαίς... αχ! και να την ήξευρα, να πάγω να την εύρω... το Ροδάνη θα πιάσω από κοντά να με την μάθη... πάγω να τον εύρω... [αναχωρεί.]

ΣΚΗΝΗ Η'

Ο Ροδάνης, η Ανθή, έπειτα η Χάιδω.

Ροδ. (εισέρχεται εις τον κοιτώνα της Ανθής.) Καλέ π' ούσεν κοκονίτζα;

Ανθ. Εδώ...

Ροδ. Είναι σκοτάδι... κι' έν άφτετεν ένα φως;

Ανθ. Πάει να φέρ' η Χάιδω...

Ροδ. Έννοια σας τώρη πλια, η σόρτα σας ήνοιξεν· κ' εγελάτεν; έν ακούτεν; (κτυπά τας δούπιας.)

Ανθ. Τι είν' εκείνα;

Ροδ. Δούπιας, δούπιας.

Ανθ. Με περιπαίζεις...

Ροδ. Τώρη που να φέρη το φως της γλέπετεν.

Ανθ. Καλέ με τα σωστά σας το λέτε; με τα όλα σας;

Ροδ. Κι' αμέ;

Χάι. (Εισέρχεται με το φως εις τας χείρας.)

Ροδ. [δείχνει τας δούπιας.] Ορίστε... δγήτεν ταις, το πιστέψετεν τώρη;

Ανθ. Λέγετε λοιπόν...

Ροδ. [καθ' εαυτόν] Εδώ χρειάζεται μαργιολιά τώρη, να την καταφέρω να στρέξη να πάρη το γέρω Σινάνη... [προς την Ανθήν] Να σας πω... εγώ ήγλεπά σας που δυστυχούσετεν, και καιγούνταν η καρδιά μου, κι' έν ήξερα ίντα να κάμω για να μη σας γλέπω έτζι... και σα μ' ούπετεν πως παντρευούσαστε, σα να μ' ούπεν κανείς κ' ηύρα σας ένα γαμπρό 'που για λόγου σας είν' καλός... μα έν ηξέρω τη γνώμη σας αν τον θέτενε, γιατί' είν' κομμάτι γέρως.

Κонец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.